

Stranke glavnog postupka

Okrivljenik: BY

Stranka u postupku: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Prethodna pitanja

1. Vrijede li načela iz presude Suda Europske unije od 6. rujna 2016. u predmetu Petruhhin (C-182/15) ⁽¹⁾ o primjeni članka 18. i članka 21. UFEU-a u slučaju zahtjeva treće države za izručenje građanina Unije i onda kad je optužena osoba premjestila svoje središte životnih interesa u državu članicu od koje se traži izručenje u trenutku kad ta osoba još nije bila građanin Unije?
2. Je li na temelju presude Petruhhin matična država članica koja je obaviještena o zahtjevu za izručenje obvezna od treće države koja traži izručenje zatražiti da joj proslijedi spise radi provjere u pogledu preuzimanja kaznenog progona?
3. Je li država članica, od koje treća država traži izručenje građanina Unije, na temelju presude Petruhhin obvezna odbiti izručenje i sama preuzeti provođenje kaznenog progona ako je to na temelju njezina nacionalnog prava moguće?

⁽¹⁾ EU:C:2016:630.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. svibnja 2019. uputio Hof van Cassatie (Belgija) — Vos Aannemingen BVBA protiv Belgische Staat

(predmet C-405/19)

(2019/C 288/32)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Hof van Cassatie

Stranke glavnog postupka

Podnositelj žalbe u kasacijskom postupku: Vos Aannemingen BVBA

Druga stranka u kasacijskom postupku: Belgische Staat

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 17. Direktive 77/388/EEZ ⁽¹⁾ tumačiti na način da okolnost da su izdaci i u korist treće osobe — kao što je to slučaj kad prilikom prodaje stanova nositelj projekta snosi marketinške i administrativne troškove te provizije za agente za nekretnine, koji su također u korist vlasnika zemljišta — ne sprečava to da se porez na dodanu vrijednost koji se plaća na te troškove može u potpunosti odbiti ako se utvrdi da između izdataka i gospodarske djelatnosti poreznog obveznika postoji izravna i neposredna veza i da je korist za treću osobu sporedna u odnosu na potrebe poduzeća poreznog obveznika?

2. Vrijedi li to načelo i onda kad nije riječ o općim troškovima, nego o troškovima pripisivima točno određenim izlaznim transakcijama koje podliježu ili ne podliježu porezu na dodanu vrijednost, poput u ovom slučaju prodaje stanova, s jedne strane, i zemljišta, s druge strane?
3. Ima li okolnost da porezni obveznik ima mogućnost/pravo prebaciti dio izdataka na treće osobe kojima su u korist, ali to ne učini, ikakva utjecaja na pitanje mogućnosti odbitka poreza na dodanu vrijednost kojemu podliježu ti izdaci?

(¹) Šesta direktiva Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet — zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (SL 1977., L 145, str. 1.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. svibnja 2019. uputio Raad van State (Belgija) — Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV protiv Belgische Staat

(predmet C-407/19)

(2019/C 288/33)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Raad van State

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV

Tuženik: Belgische Staat

Prethodna pitanja

1. Treba li članke 49., 56., 45., 34., 35., 101. ili 102. UFEU-a, prema potrebi u vezi s člankom 106. stavkom 1. UFEU-a, tumačiti na način da im se protivi pravilo iz članka 1. Kraljevskog dekreta od 5. srpnja 2004. „o priznavanju lučkih radnika u lučkim područjima koja spadaju u područje primjene Zakona od 8. lipnja 1972. o radu u lukama” u vezi s člankom 2. tog dekreta, točnije pravilo prema kojem se lučki radnici u smislu članka 1. stavka 1. podstavka 1. spomenutog dekreta ili uključuju ili ne uključuju u interesno udruženje (*pool*) lučkih radnika, pri čemu se u obzir uzima potreba za radnom snagom, ako ih prizna zajednička administrativna komisija, koja se sastoji od članova koje su imenovale organizacije poslodavaca zastupljene u određenom zajedničkom pododboru, s jedne strane, i u njoj zastupljenih organizacija radnika, s druge strane, ako se istodobno u obzir uzme činjenica da za tu administrativnu komisiju nije predviđen nikakav rok za donošenje odluke i da protiv njezine odluke o priznavanju postoji samo sudski pravni lijek?
2. Treba li članke 49., 56., 45., 34., 35., 101. ili 102. UFEU-a, prema potrebi u vezi s člankom 106. stavkom 1. UFEU-a, tumačiti na način da im se protivi pravilo uvedeno člankom 4. stavkom 1. točkama 2., 3., 6. i 8. Kraljevskog dekreta od 5. srpnja 2004. u verziji članka 4. točaka 2., 3., 4. odnosno 6. pobijanog Kraljevskog dekreta od 10. srpnja 2016., točnije pravilo prema kojem se za priznavanje svojstva lučkog radnika zahtijeva da je radnik a) proglašen sposobnim od strane vanjske službe za prevenciju i zaštitu zdravlja na radnom mjestu, kojoj u skladu s člankom 3. *bis* Zakona od 8. lipnja 1972. „o radu u lukama” imenovana organizacija poslodavaca pripada u svojstvu ovlaštene osobe b) uspješno prošao psihološka testiranja koje je provelo tijelo koje je u tu svrhu u svojstvu ovlaštene osobe imenovala priznata organizacija poslodavaca u skladu s istim člankom 3. *bis* Zakona od 8. lipnja 1972. c) tri tjedna pohađao pripreme tečajeva koji se odnose na sigurnost na radu i stjecanje stručne osposobljenosti te je položio završni ispit, kao i d) već ima ugovor o radu, kada je riječ o lučkom radniku koji se ne uključuje u interesno